

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **M. B., IČO: ...**
sídlem X
zastoupený advokátkou Mgr. Monikou Zatloukalovou
sídlem Veleslavínova 133/7, Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, sp. zn. MF-30318/2017/16-2065,
č. j. MF-30318/2017/1603-3/2065,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:
I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 18. 9. 2017, sp. zn. S-MHMP 1400028/2016 ODA-TAX, č. j. MHMP 1334473/2017 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl pod bodem A) tak, že žalobce porušil § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o cenách**“) a naplnil tak skutkovou podstatu daného správního deliktu tím, že dne 21. 6. 2016 jako řidič taxislužby požadoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Volvo S80, SPZ: X, na trase ul. Pařížská, Praha 1 – Podolské nábřeží (Žluté lázně), Praha 4 (vzdálenost 5,7 km) částku 590 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení rady hl. města Prahy č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „**nařízení o cenách**“), byl oprávněn účtovat maximálně 200 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč.
3. Za to mu byla podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách udělena pokuta ve výši 55 000 Kč.
4. Pod bodem B) výroku byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve rekapituloval předchozí průběh řízení a shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí. Posléze na str. 4 – 7 napadeného rozhodnutí podrobně vyložil důvody, pro které nepřisvědčil odvolacím námitkám směřujícím do výroku o vině, které se vztahovaly zejména k průběhu samotné kontroly a údajně nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci. Žalovaný k odvolacím námitkám žalobce uvedl, že řízení ve věci předmětného správního deliktu bylo řádně zahájeno; stejně tak bylo postupováno i v rámci kontroly na úseku kontroly cen, jakož i při sepsání jejího výstupu v podobě kontrolního protokolu ze dne 15. 8. 2016, č. C/20160621/1/Ne (dále jen „**protokol o kontrole**“). Ten podle žalovaného nemusel být sepsán bezprostředně po skončení jízdy, ale mohl být vydán v zákonné lhůtě až později. Dále žalovaný uvedl, že klíčovým důkazem ve věci byl výslech samotných cestujících. Všichni tři cestující-figuranti byli řádně vyslechnuti a žalobce se jejich výsledku zúčastnil. K námitce nedodržení postupu dle § 9 písm. e) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**kontrolní řád**“), žalovaný uvedl, že samotné sepsání okolností provedené přepravy není kontrolním úkonem ve smyslu ustanovení § 9 písm. e) citovaného zákona a žalobce tak neměl právo na účast při sepisování oznámení o přepravě. Oznámení o poskytnuté přepravě jsou pak součástí spisového materiálu, do něhož mohl žalobce kdykoli nahlédnout. Dále žalovaný uvedl, že všechny přítomné osoby byly v protokolu o kontrole dostatečně identifikovány, ve spisovém materiálu jsou založena i jednotlivá oznámení o poskytnuté přepravě, v nichž jsou uvedena i osobní čísla zaměstnance Magistrátu hlavního města Prahy.
6. K vlastnímu naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách pak žalovaný konstatoval, že v takovém případě postačuje, aby podnikající fyzická osoba jako prodávající pouze požadovala cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně

stanovenou podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o cenách. V tomto směru je tak již zcela bezpředmětné, jakou částku zákazník žalobci nakonec skutečně zaplatil. Podle žalovaného bylo prokázáno, že žalobce požadoval po cestujících částku 590 Kč, přičemž tato částka mu nebyla zaplacená jen z toho důvodu, že si figuranti vyžádali doklad, v důsledku čehož po nich žalobce následně chtěl pouze 59 Kč; je přitom zcela bez významu, zda bylo následně se spropitným zaplacen 79 Kč nebo 80 Kč. Stejně tak je bez významu, zda všichni figuranti mohli během jízdy vidět na taxametr. Co se týče relevance údajů uvedených na záznamu o přepravě, podle žalovaného je stvrzenka z taxametru dokladem pouze o tom, že pro danou jízdu byla vytištěna. Důkaz o tom, jaká cena byla požadována, však mohou poskytnout pouze svědecké výpovědi. Pochybnost žalobce, zda svědci vypovídali na základě vlastní paměti a smyslů, jestliže od přepravy do jejich výsledku uplynulo 14 měsíců, je pak podle žalovaného ničím nepodložená a ryze spekulativní, neboť všechny výpovědi se v podstatných bodech shodují. Žalovaný zde poukázal i na to, že částka podle stvrzenky se jeví s ohledem na ujetou vzdálenost natolik nízká, že působí nesmyslně, a svědčí proto skutkové verzi cestujících-figurantů.

7. Na str. 8 – 9 napadeného rozhodnutí pak žalovaný vysvětlil důvody, pro které neshledal opodstatněnými ani námitky žalobce brojící proti výši uložené pokuty. Výše uložené pokuty podle žalovaného odpovídala zákonným kritériím podle § 17 odst. 2 zákona o cenách a byla úměrná okolnostem případu. Výše pokuty byla podle žalovaného také zcela dostatečně odůvodněna. Kromě výše předražení, které činilo v daném případě téměř 200 % maximální ceny, správní orgán I. stupně přihlížel zejména k závažnosti správního deliktu, přičemž s odkazem na příklady z judikatury Nejvyššího správního soudu také odůvodnil, že pokuta uložena v předmětné výši nemůže být obecně považována za likvidační. Žalovaný k tomu doplnil, že žalobce v průběhu řízení nepředložil žádné doklady týkající se jeho omezených majetkových poměrů a v průběhu řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by na likvidační charakter uložené pokuty ve vztahu k majetkovým poměrům účastníka řízení mohly ukazovat. Pokuta nadto byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby ve výši pouze 5,5 % zákonné hranice a podle žalovaného se obecně nevymykala ani jiným obdobným případům.
8. V souladu s § 112 odst. 1 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se pak žalovaný zabýval i tím, zda výši pokuty ani věc samotnou není potřeba nově posoudit podle právních norem účinných od 1. 7. 2017, přičemž dospěl k závěru, že pozdější právní úprava není pro žalobce nijak příznivější.

III. Obsah žaloby

9. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou, v jejímž **prvém žalobním bodě** správním orgánům vytknul, že postupovaly v rozporu se zásadami správního řízení, nevypořádaly se se všemi námitkami a dostatečně nezjistily skutkový stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**správní řád**“). Žalobce setrval na tom, že po celou dobu jízdy postupoval v souladu s cenovými předpisy, měl řádně zapnutý taxametr a následně vytiskl z taxametru záznam o přepravě č. 04269 znějící na částku 59 Kč, kterou po cestujících požadoval. Když mu ti chtěli předložit více bankovek, žalobce si vzal pouze stokorunovou bankovku, na níž cestujícím také vrátil (ti mu pak dali spropitné, asi 21 Kč). Požadovaná cena je podle žalobce nižší než maximální stanovená cena a je v souladu s nařízením o cenách. Stanovenou cenu se sazbou nástup 0 Kč, cena 15 Kč/km a čekání za 1 Kč/min žalobce zvolil z toho důvodu, že cestující odhadl jako nemajetné studenty a rozhodl se je odvézt levněji. Žalobce v tomto bodě vznesl též námitku,

že celé kontrolní a navazující správní řízení trvalo téměř dva roky, ačkoliv nebylo prováděno žádné dokazování, vyjma čtyř výsledků.

10. Ve **druhém žalobním bodě** žalobce vznesl výtky k průkaznosti a věrohodnosti svědeckých výpovědí cestujících. Předně odmítl, že jeho argumentace, upozorňující na to, že od okamžiku přepravy do výsledku svědků uplynulo 14 měsíců, je ničím nepodložená a ryze spekulativní; správní řízení bylo podle něj vedeno zcela tendenčně s cílem postihovat taxikáře a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Žalobce poukázal i na některé části svědeckých výpovědí, a připomněl také, že všichni svědci vypovídali po více než jednom roce, a to v situaci, kdy uskutečňovali kontrolní jízdy i vícekrát za měsíc. Správní orgány přitom podle žalobce svá rozhodnutí opírají výlučně o výpověď svědků, svých zaměstnanců, a k záznamu o přepravě uvádějí, že ten není pro posouzení otázky porušení cenových předpisů relevantní. Podle žalobce zde ale při zvažování důkazní situace naproti sobě stojí vyjádření řidiče-žalobce, záznam o přepravě pořízený z taxametru žalobce a výpovědi svědků. S existencí záznamu o přepravě se však správní orgány vypořádaly nedostatečně. Záznam o přepravě je podle žalobce významný a objektivní podklad pro rozhodnutí, a to zvláště v situaci, kdy ve správním řízení nebyl zjištěn žádný zásah či úprava taxametru ve vozidle žalobce. Za daného stavu věci je dle přesvědčení žalobce nutné vycházet z toho, že

taxametr, včetně zobrazovače, fungovaly řádně. Nebylo rovněž prokázáno, že by žalobce nějakým způsobem manipuloval s taxametrem; vozidlo žalobce nebylo prohlédnuto znalcem. Ve vztahu k těmto námitkám žalobce poukázal na rozsudky zdejšího soudu ze dne 18. 10. 2017, č. j. 3 Af 31/2015 - 50, ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015 - 60, a další.

11. V námitkách soustředěných pod **třetím žalobním bodem** žalobce brojil proti vyhotovení a obsahu protokolu o kontrole. Podle něj je správní řízení stíženo procesní vadou, když není uvedeno, jaký úkon byl učiněn jako poslední při sepsání protokolu o kontrole, pakliže protokol měl být sepsován dne 21. 6. 2016 a ukončen dne 15. 8. 2016; není ani zřejmé, z jakého důvodu trvalo vystavení protokolu takovou dlouhou dobu. Protokol o kontrole dále neobsahuje podklady, ze kterých bylo při jeho sepsování vycházeno, což je v rozporu s ustavením § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu. Podle žalobce nejsou dostatečně identifikováni cestující a protokol neobsahuje informaci ohledně zdroje informací, na základě, kterých jsou do něj zaznamenány údaje. Podle žalobce ze správního spisu také nevyplývá, že by cestující byly skutečnými zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy. Ve spise není založena žádná pracovní smlouva či obdobný dokument.
12. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobce konečně namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odůvodněním výše uložené pokuty, která je podle něj nepřiměřená, neodůvodněně přísná a likvidační. Podle žalobce platí, že pokud účastník řízení majetkové a osobní poměry nedoloží, měl by je správní orgán stanovit odhadem. Žalobce nadto nebyl k jejich doložení ani správními orgány vyzván, což bylo jejich povinností. Výše pokuty, která nebyla dostatečně zdůvodněna, přitom přesahuje pokuty ukládané za pochybení v jiných věcech, např. při řízení pod vlivem alkoholu, či za porušení ustanovení o prodeji v obchodě. Žalobce také poukázal na to, že mu dosud nebyla uložena žádná sankce za porušení cenových předpisů v taxislužbě, a to taxislužbu provozuje od roku 1995. Dle žalobce správní orgány postupovaly v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný obvykle ukládá pokutu při prvním pochybení ve výši 100 násobku údajného majetkového prospěchu, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 9 Af 21/2014 - 52. Podle žalobce je uložena výše pokuty neodůvodněná, majetkový prospěch měl totiž činit 390 Kč.

13. S ohledem na výše uvedené pak žalobce soudu navrhl, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že soud nevyhoví žalobě v plném rozsahu, pak žalobce ještě učinil moderační návrh a navrhl, aby soud od uloženého trestu upustil, nebo jej přiměřeně snížil.

IV. Vyjádření žalovaného

14. K námitkám **prvého a druhé žalobního bodu** žalovaný zopakoval, že stvrzenka z taxamtru je dokladem, který svědčí pouze o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna. Důkaz o tom, jaká cena byla požadována, mohou poskytnout v případě různých tvrzení pouze svědecké výpovědi. Pro posouzení porušení cenových předpisů přitom není podstatné, na jakou částku předložil žalobce záznam o přepravě, ale kolik ve skutečnosti požadoval; žalovaný zde odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, a ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22. Kontrola samotného vydání stvrzenky a správného nastavení taxamtru (resp. ověření, že s ním nebylo manipulováno) je prováděna dle ustanovení zákona o silniční dopravě. V případě řízení o porušení cenových předpisů se však správní orgán těmito otázkami zabývat nemusí, neboť se jedná o otázky vedlejší.
15. Pokud jde o námitku, že se zjištění porušení cenových předpisů opírá jen o svědecké výpovědi, žalovaný opět odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a dodal, že správní orgány považují výpovědi svědků za věrohodné. K námitce, že správní řízení probíhalo nepřiměřeně dlouhou dobu, žalovaný uvedl, že sama skutečnost, že ve věci nebylo rozhodnuto v zákonných lhůtách, není důvodem pro nezákonnost tohoto rozhodnutí.
16. Co se týče námitek **třetího žalobního bodu**, k nim žalovaný konstatoval, že z protokolu o kontrole vyplývá, že posledním kontrolním úkonem bylo ověření zařazení vozidla v RPSD dne 21. 7. 2016. Sama skutečnost, že kontrola žalobce proběhla dne 21. 6. 2016, přičemž předmětný protokol o kontrole byl vyhotoven až dne 15. 8. 2016, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. K žalobní námitce, že z kontrolního protokolu není zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno při jeho sepisování, žalovaný konstatoval, že z obsahu tohoto protokolu vyplývá, že bylo čerpáno z oznámení o poskytnuté přepravě sepsaných cestujícími po skončení kontrolní jízdy. Identifikace cestujících v protokolu o kontrole byla podle žalovaného zcela dostatečná. Cestující přitom byli v postavení běžných cestujících a existence nebo neexistence jejich pracovněprávního vztahu k Magistrátu hlavního města Prahy nehraje z hlediska odpovědnosti účastníka řízení za porušení cenových předpisů žádnou roli.
17. K námitkám **čtvrtého žalobního bodu** (k výši pokuty) žalovaný předeslal, že ke snížení pokuty udělené správní orgánem I. stupně přistupuje jen výjimečně, kdy po zvážení všech okolností daného případu usoudí, že se účastník řízení dopustil porušení cenových předpisů omylem nebo pod tlakem okolností jednorázově a zároveň lze dle jeho přístupu k probíhajícímu správnímu řízení předpokládat, že se v budoucnu další porušení cenových předpisů nebude opakovat. Účastník řízení ovšem musí své pochybení připustit a dát najevo politování. Tyto podmínky však vdaném případě splněny nebyly, a proto žalovaný nespatořoval důvod pro snížení pokuty. Žalovaný současně zdůraznil, že pokuta byla uložena ve výši 5,5 % možného zákonného rozpětí a že je řádně, podrobně a dostatečně odůvodněna. Uvedl také, že v průběhu správního řízení žalobce nevyvinul žádnou iniciativu v tom smyslu, že by své majetkové poměry ve správním řízení nějak doložil.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
19. Vzhledem k tomu, že žalobce (výslovně) i žalovaný (konkludentně) vyjádřili svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování (pro posouzení věci soud mohl vyjít jen z obsahu správního spisu), rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání. Pokud se přitom týče důkazních návrhů žalobce, jednalo se toliko o rozhodnutí správních soudů dostupná z www.nssoud.cz, jimiž se zpravidla nedokazuje, a o výpis z živnostenského rejstříku, jenž je pro posouzení věci nadbytečný (viz níže).
20. Podstatou projednávané věci je především posouzení námitek týkajících se nedostatečného zjištění skutkového stavu věci a s tím spojeného posouzení významu a průkaznosti svědeckých výpovědí cestujících pro závěr o skutečné výši ceny přepravy požadované žalobcem (**prvý a druhý žalobní bod**). Vzhledem k obsahu těchto námitek přitom soud považuje za vhodné nejprve zrekapitulovat skutkový stav, jak se podává z obsahu správního spisu.
21. Z něj vyplývá, že dne 21. 6. 2016 v čase od 19:16 do 19:33 hodin byla poskytnuta přeprava formou taxislužby třem pracovníkům Magistrátu hlavního města Prahy. Cestující téhož dne podrobnosti z jízdy sepsali do oznámení o poskytnuté přepravě, v nichž mj. uvedli, že v průběhu přepravy, která proběhla v anglickém jazyce, byl ve vozidle zapnutý taxametr, na němž se na konci jízdy zobrazila částka 590 Kč. Tuto cenu podle oznámení o poskytnuté přepravě následně žalobce požadoval. Poté, co po něm jeden z cestujících (J. K.) požadoval stvrzenku, žalobce na taxametr změnil částku k zaplacení na 59 Kč a tu cestujícímu vystavil (její kopie se nachází ve spise); cestujícím měl také slovně nadávat. J. K. následně částku zaplatil stokorunovou bankovkou a žalobce mu vrátil 21 Kč; jednu korunu mu potom cestující K. ještě nechal jako spopitné.
22. Po ukončení přepravy bylo vozidlo zastaveno hlídkou Policie ČR a byla zahájena kontrola, týkající se porušení cenových předpisů. O průběhu cenové kontroly byl kontrolním pracovníkem Ing. O. N. sepsán s určitým časovým odstupem dne 15. 8. 2016 protokol o kontrole, do kterého byly převzaty výše uvedené závěry z oznámení o poskytnuté přepravě. Proti protokolu o kontrole podal žalobce dne 21. 8. 2016 námitky, v nichž především popřel, že by požadoval částku 590 Kč. Tvrdil, že požadoval jen 59 Kč, jak také taxametr ukazoval a jak odpovídá vytištěnému dokladu. Vypořádání těchto námitek bylo kontrolním orgánem podle § 14 odst. 3 kontrolního řádu postoupeno do správního řízení.
23. V rámci tohoto řízení správní orgán I. stupně ještě provedl výslech čtyř svědků – tří cestujících (J. K., M. M. a K. N.) a dále kontrolního pracovníka Ing. N., který provedl vlastní kontrolu. Svědci-cestující při výslechu potvrdili skutečnosti uváděné v oznámeních o poskytnuté přepravě, svědek N. pak vlastní průběh kontroly. Těchto výslechů se žalobce osobně účastnil a kladl svědkům otázky. Po proběhlém řízení správní orgán I. stupně přistoupil k vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž rozhodl, jak uvedeno shora.

24. Předem vlastního posouzení předmětných námitek soud dále podotýká, že v souzené věci není mezi stranami sporné, že žalobce službu taxislužby v daný čas a na dané trase poskytl; žalobcem nebyla zpochybněna ani vzdálenost trasy a počet ujetých kilometrů. Jádrem sporu v projednávané věci představuje přesný průběh skutkového děje, pokud jde o výši žalobcem požadované částky, resp. výši částky zobrazené na taxamtru, a skutečnost, že správní orgány vycházely z obsahu svědeckých výpovědí a nikoli ze záznamu o přepravě (vytištěné stvrzenky).
25. V této souvislosti přitom soud nejprve připomíná, že podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách platí, že „(p)rávnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nabídne, sjedná nebo **požaduje** cenu ve výši, která není v souladu s cenou úředně stanovenou podle § 5 odst. 1.“ (pozn. zvýraznění doplněno). Z hlediska posouzení porušení citovaného ustanovení je tak rozhodné toliko zjištění, jakou částku řidič po cestujících skutečně požadoval, nikoli to, jaká je cena na následně vystaveném dokladu. Otázka, zda byl vydán doklad a jaké na ní byly vytištěné údaje, není pro toto posouzení rozhodná. To ostatně vyplývá také z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který se k otázce překročení úředně stanovené maximální ceny při provozu taxislužby již mnohokrát vyjadřoval (obdobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016 - 40, ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017 - 41, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33, či ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018 - 47). Z citované judikatury taktéž vyplývá, že pro posouzení porušení cenových předpisů je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na dokladu lišit. Praxi zjišťování skutkového stavu v obdobných věcech, které je postaveno právě na svědeckých výpovědích cestujících-figurantů, ostatně judikatura Nejvyššího správního soudu setrvale přijímá (za všechny viz rozsudek ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS).
26. Vycházejí z těchto obecných judikatorních závěrů soud tedy nemohl žalobci přisvědčit v námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a že mu ve správním řízení nebylo prokázáno, že by nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu. Správní orgány podle přesvědčení soudu při zjišťování skutkového stavu věci nepochybily, pokud své závěry opřely o svědecké výpovědi tří cestujících-figurantů. Ti přitom jednoznačně, shodně a konzistentně vypověděli, že taxamtr ve vozidle původně ukazoval částku 590 Kč, kterou po nich žalobce požadoval zaplatit. Ze svědeckých výpovědí rovněž jednoznačně vyplynulo, že až poté, co cestující J. K. požádal o doklad, žalobce částku na taxamtru změnil na 59 Kč a tuto následně po cestujících požadoval; jejich svědecké výpovědi se shodovaly i v tom, že nakonec za přepravu i se spropitným zaplatili 80 Kč. Soud dále poukazuje na to, že předmětné svědecké výpovědi odpovídají i tomu, jak svědci průběh přepravy popisovali bezprostředně po jejím uskutečnění do oznámení o poskytnutí přepravy a jak byl tento průběh zaznamenán v protokolu o kontrole.
27. Soud je proto toho názoru, že svědecké výpovědi spolu s oznámeními o poskytnuté přepravě a protokolem o kontrole spolehlivě prokázaly pro věc rozhodnou skutečnost, tj. že za poskytnutou přepravu žalobce skutečně původně požadoval částku 590 Kč. Vzhledem k výše uvedenému přitom platí, že poznatky od cestujících jsou v obdobných případech rozhodujícím důkazem a zcela dostatečným podkladem pro zjištění skutkového stavu věci i samy o sobě (vedle již citované judikatury viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 8 As 381/2018 - 44). V tomto ohledu soud také zdůrazňuje, že cestující i v postavení svědků setrvali na svých tvrzeních uvedených již v oznámení o poskytnuté

přepravě, a to poté, co byli poučeni o povinnosti poskytnout svědeckou výpověď a povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet (§ 55 odst. 1 správního řádu). Jejich výpovědi neobsahují vzájemné rozpory a v průběhu správního řízení nevyplývaly ani žádné jiné skutečnosti či indicie, které by jejich průkaznost a věrohodnost zpochybňovaly.

28. Pokud přitom žalobce na str. 7 žaloby upozorňoval na části výpovědí svědků M., K. a N., soudu není zřejmé, co z těchto útržků, vytržených z celkového kontextu jejich výpovědí, vlastně dovozoval. Jestliže žalobce citoval svědka M., který měl vypovědět, že žalobce požadoval částku podle vystaveného dokladu, soud z protokolu o svědecké výpovědi tohoto svědka ověřil, že tato konkrétní odpověď se vztahovala až k druhé fázi průběhu placení, kdy žalobce již doklad vytiskl a následně tedy požadoval 59 Kč. Zpochybnění výpovědi svědkyně N. tím, že tato svědkyně měla vypovědět, že na taxametr moc neviděla, pak obsahu protokolu o její výpovědi úplně neodpovídá. Podle něj totiž svědkyně uvedla, že pokaždé, když se naklonila (seděla za sedadlem řidiče), na taxametr viděla; svědkyně též jednoznačně vypověděla, že na taxamtru bylo vidět částku 590 Kč. Průkaznost svědeckých výpovědí konečně nijak nesnižuje ani to, že svědek M. má na Magistrátu hlavního města Prahy příbuznou, nebo že svědek K. nebyl překvapen levnou jízdou.
29. Soud zároveň nepřisvědčil ani námitce, že s odstupem času více než jednoho roku si cestující nemohli vybavit podrobnosti z uskutečněné přepravy. Podle soudu doba, jež od přepravy uplynula, samozřejmě mohla ovlivnit to, co si svědci z přepravy pamatují, nicméně samo plynutí času nemůže bez dalšího věrohodnost svědeckých výpovědí zpochybňovat. Jako podstatné zde soud vnímá to, že svědecké výpovědi se ve všech zásadních skutečnostech vzájemně shodují a že se shodují i s údaji, které svědci uvedli do oznámení o poskytnutí přepravy bezprostředně po jejím ukončení, kdy měli veškeré okolnosti jízdy v živé paměti (např. typ auta, čas přepravy, jazyk, v němž s řidičem komunikovali, cena přepravy). Rovněž je podstatné, že všichni svědci po předložení oznámení o poskytnuté přepravě potvrdili, že údaje v nich zaznamenané vnímali vlastními smysly. I kdyby si přitom konkrétní podrobnosti o průběhu předmětné přepravy z těchto oznámení při výsledku připomenuli, samotné připomenutí určitých skutečností z jimi samotnými vyhotovených oznámení o poskytnutí přepravy nelze považovat za nezákonné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43).
30. Soud tedy na tomto místě konstatuje, že poznatky cestujících, kteří byli přímými svědky jednání, při němž došlo k porušení zákona o cenách, za současné existence listinných důkazů, jimiž jsou oznámení cestujících o poskytnuté přepravě a protokol o kontrole představují zcela dostatečný podklad pro závěr o výši požadované ceny přepravy. Tyto poznatky zároveň podle soudu spolehlivě vyvracejí i obranu žalobce, podle níž měl žalobce v souladu s údaji na taxamtru požadovat po cestujících zaplacení částky 59 Kč, jíž žalobce opírá o údaje na záznamu o přepravě (vytisknutém dokladu).
31. V tomto ohledu soud opakovaně zdůrazňuje, že otázka, zda byl cestujícím vydán doklad a jaké na něm byly vytištěny údaje, není pro posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt rozhodná. Jak Nejvyšší správní soud shrnul v již citovaném rozsudku č. j. 8 As 381/2018 - 44, podle judikatury tohoto soudu není pro posouzení porušení cenových předpisů podstatné, zda byl taxametr zapnutý, vypnutý, resp. kolik ukazoval či jak byl nastaven, ale kolik řidič po cestujících

požadoval, případně kolik mu bylo skutečně zaplaceno. Jestliže tedy v nyní projednávané věci svědecké výpovědi ve spojení s oznámeními o poskytnutí přepravy jednoznačně

prokazují, že žalobce po cestujících původně požadoval částku 590 Kč, je podle soudu dále bez významu zjišťovat, zda bylo možné s taxametrem žalobce manipulovat a v tomto ohledu případně provádět znalecké zkoumání. Důkaz o tom, jaká cena byla skutečně požadována, mohou v případě rozdílných tvrzení poskytnout pouze svědecké výpovědi. Přesně v tomto duchu se také s touto námitkou ve svých rozhodnutích vypořádaly správní orgány, s jejichž závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje. Jako logickou současně vnímá i úvahu žalovaného, který k významu a průkaznosti vytištěného dokladu ještě dodal, že žalobcem požadovaná částka 59 Kč se vzhledem k ujeté vzdálenosti jeví natolik nízká a nesmyslná, že naopak svědčí skutkové verzi cestujících-figurantů (obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, nebo ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22).

32. Pro úplnost pak soud k této námitce ještě dodává, že žalobcem odkazovaná rozhodnutí zdejšího soudu v jiných věcech nejsou pro projednávání případ relevantní, neboť k nyní posuzovaným otázkám již existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Rozsudek sp. zn. 3 Af 5/2015 se nadto nevyjadřoval k okolnostem obdobným nyní řešenému případu a rozsudky č. j. 3 Af 31/2015 - 50 a č. j. 8 Af 38/2013 - 38 byly Nejvyšším správním soudem zrušeny; jejich citace je proto bezpředmětná (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22, ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33, ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43 a ze dne 14. 11. 2019, č. j. 8 As 381/2018 - 44).
33. Soud tak ze shora vyložených důvodů v tomto směru uzavírá, že správní orgány své závěry podložily dostatečně a ve věci v souladu s § 3 správního řádu řádně zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Své úvahy a hodnocení jednotlivých důkazů také v odůvodnění svých rozhodnutí zcela přezkoumatelně rozvedly, přičemž z jejich odůvodnění jsou jednoznačně seznatelné i důvody, pro které považovaly procesní argumentaci žalobce za neopodstatněnou. Pro pořádek pak soud ještě dodává, že na závěrech o dostatečném zjištění skutkového stavu věci, resp. na zákonnosti napadeného rozhodnutí obecně, nic nemění námitka, že správní řízení probíhalo nepřiměřeně dlouhou dobu. Tato skutečnost totiž sama o sobě nemůže založit nezákonnost napadeného rozhodnutí a také nic nevypovídá o tom, že správní orgány snad měly provést rozsáhlejší dokazování (jestliže na to měly podle žalobce prostor). Dokazování bylo totiž podle soudu provedeno zcela dostatečným způsobem.
34. Soud tedy mohl přistoupit k námitkám soustředěným pod **třetím žalobním bodem**.
35. Zde se soud především neztotožnil se žalobní námitkou poukazující na to, že správní řízení, resp. jemu předcházející kontrola, jsou stíženy procesní vadou, pokud nebylo v protokolu o kontrole uvedeno, jaký úkon byl při sepsání protokolu učiněn jako poslední a pokud není ani zřejmé, z jakého důvodu trvalo vystavení protokolu tak dlouhou dobu. K této námitce soud v první řadě uvádí, že v protokolu o kontrole je jednoznačně uvedeno, že posledním úkonem v rámci kontroly bylo ověření vozidla v RPSD (zjevně myšlen Rejstřík podnikatelů v silniční dopravě) dne 21. 7. 2016. Podle § 12 odst. 2 kontrolního řádu pak platí, že protokol o kontrole je nutné vyhotovit ve lhůtě 30 dnů ode dne provedení posledního kontrolního úkonu, ve zvláště složitých případech do 60 dnů. Ani samotný kontrolní řád tedy nepočítá s tím, že by měl být kontrolní protokol vyhotoven bezprostředně po ukončení kontrolních úkonů, ale stanoví lhůtu, v rámci níž je nutné kontrolní protokol vyhotovit. Vzhledem k tomu, že tato lhůta byla v projednávané věci nepochybně dodržena, byl protokol o kontrole vyhotoven v řádné a zákonné lhůtě. K tomu soud ještě na okraj dodává, že žalobce ani nijak nespecifikoval, jakým konkrétním způsobem se měly tyto jím namítané skutečnosti

negativně projevit v jeho veřejných subjektivních právech, resp. jakým konkrétním způsobem měly vyústit v nezákonnost provedené kontroly a především pak v nezákonnost posléze vydaného meritorního rozhodnutí. Námitka proto není důvodná.

36. Přisvědčit nemohl soud ani námitce, že z protokolu o kontrole není zřejmé, z jakých podkladů kontrolní orgán při jeho sepisování vycházel, jak vyžaduje § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu. Přestože soud se žalobcem souhlasí v tom, že protokol o kontrole skutečně ve smyslu citovaného ustanovení neoznačuje konkrétní podklady, z nichž vychází, tato dílčí vada nemá žádný vliv na jeho zákonnost, tím méně pak na zákonnost napadeného rozhodnutí. Protokol o kontrole totiž obsahuje podrobné a jednoznačné vyličení kontrolních zjištění, jež přitom nepochybně vycházejí z obsahu oznámení o poskytnuté přepravě sepsaných cestujícími-figuranty. Tato oznámení sice nejsou v protokolu o kontrole výslovně označena jako podklady (přílohy) tohoto protokolu, z obsahu tohoto protokolu ovšem vyplývá, že bylo čerpáno právě z nich. Předmětná oznámení jsou také ve správním spise řazena před vlastním protokolem o kontrole. Soud proto nemá žádných pochyb o tom, co bylo podkladem pro sepsání protokolu o kontrole.
37. Pokud jde o námitku, že cestující nebyli v protokolu o kontrole dostatečně identifikováni, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, ve kterém jmenovaný soud konstatoval, že „*svědci musejí být ve spise identifikováni alespoň tak, aby nemohli být zaměněni s jinou osobou. Aplikováno na stěžovatelovu věc ze spisu musí plynout, že předvolané svědkyně jsou tytéž osoby, které byly jako osoby přítomny při přepravě vozidlem taxi, během níž bylo zjištěno porušení cenových předpisů.*“ (viz též rozsudek téhož soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 133/2017 - 47). Identifikace cestujících v nyní projednávané věci tyto nároky podle soudu splňuje. Oznámení o poskytnuté přepravě sepsali tři cestující, jejichž jména a osobní čísla zaměstnanců Magistrátu hlavního města Prahy jsou v závěru těchto oznámení čitelně uvedena. Tato jména pak odpovídají jménům uvedeným v protokolu o kontrole a zejména pak v protokolech o výsledku svědků, ve kterých je uvedeno rovněž číslo občanského průkazu (cestovního dokladu), místo trvalého pobytu a datum narození těchto osob. V předmětných protokolech o výsledku svědka svědci také jednoznačně potvrdili, že se předmětné jízdy dne 21. 6. 2016 osobně zúčastnili a vyhotovili z ní oznámení o poskytnuté přepravě. Neuvedení dalších údajů o předmětných fyzických osobách v protokolu o kontrole proto podle přesvědčení soudu nijak nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud má za to, že jméno, příjmení a osobní číslo zaměstnance je v daném případě zcela dostačující pro identifikaci zainteresovaných osob, třeba i zpětnou, bylo-li by nezbytné chybějící údaje doplnit. Skutečnost, zda je ve spisu založen doklad o pracovněprávním vztahu cestujících-figurantů k Magistrátu hlavního města Prahy, pak nemá žádný dopad na otázky posuzované v předmětné věci, tj. otázky související s porušením cenových předpisů jednáním žalobce popsaným ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Obdobně pak není relevantní ani požadavek žalobce na to, aby byli cestující seznámeni s problematikou taxislužby, neboť pro posouzení deliktního jednání žalobce tyto skutečnosti nebyly rozhodné (obdobně též rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 9. 2019, č. j. 10 Af 82/2016 - 61).
38. Soud se pak neztotožnil ani s námitkami vznesenými žalobcem pod posledním (**čtvrtým**) **žalobním bodem**, jimiž žalobce poukazoval na to, že správní orgány nedostatečně odůvodnily výši uložené pokuty, nezkoumaly jeho majetkové poměry a nepostupovaly v obdobných věcech stejně.

39. K těmto námitkám zdejší soud nejprve v obecné rovině zdůrazňuje, že ukládání sankcí za správní delikty je projevem volného uvážení správních orgánů a jeho soudní přezkum je proto již z podstaty věci zásadně omezen. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl: *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“* Podle citovaného rozsudku tak není v pravomoci soudu,

aby vstoupil do role správního orgánu a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil a rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 či sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004). Jak uzavřel Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 1/2012 - 36: *„(p)ři hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“* Zkoumat přiměřenost sankce je soud oprávněn jen v rámci moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, č. 225/2004 Sb. NSS). Smyslem a účelem moderace ovšem není hledání „ideální“ výše sankce soudem namísto správního orgánu. *„Moderační právo soudu je vyhrazeno toliko pro případy zjevného nepoměru uložené sankce vůči rozsahu, závažnosti a následkům deliktního jednání s návazností i na majetkové poměry postižované osoby, pokud se jich důvodně dovolává, a svědčí-li tyto skutečnosti tomu, že se výše uložené sankce vymyká požadavku přiměřeného a spravedlivého postihu.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 As 248/2016 - 26).

40. Aplikoval-li soud tato základní východiska v projednávané věci, musí konstatovat, že správní orgány svým povinností dostaly – pokuta byla uložena v zákonném rozmezí, přičemž její výše byla dostatečně zdůvodněna též z pohledu řádné individualizace trestu. Úvahy obou správních orgánů jsou podle názoru soudu dostatečně podepřené, nevykazují žádný exces ani prvky svévole.
41. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí, která podle ustálené judikatury tvoří jeden celek, je dle soudu zřejmé, že správní orgán I. stupně a žalovaný postupovali v souladu s § 17 odst. 2 zákona o cenách a s ohledem na daný skutkový stav vzali v úvahu závažnost a význam protiprávního jednání, rozsah poškození cestujících a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. Zejména zdůraznili, že se jednalo o výrazné, téměř 200% navýšení přípustné maximální ceny, a zohlednili, že jednání žalobce bylo nesporně vědomé. Dále se zabývali

společenskou nebezpečností jednání, již shledali jako vysoce závažnou, neboť vedle poškození cestujících jsou poškozováni i ostatní provozovatelé taxislužby, kteří respektují právní předpisy; znehodnocena je rovněž dobrá pověst hlavního města Prahy, neboť poškození jsou často zahraniční turisté, což přináší negativní publicitu v zahraničních médiích. Správní orgány dále přihlédly ke skutečnosti, že žalobce dosud nebyl za porušení cenových předpisů sankcionován. Zdůraznily také, že pokuta má mít citelný dopad do majetkové sféry dopravce, aby plnila nejen represivní, ale i preventivní účel a odradila pachatele od podobného protiprávního jednání v budoucnu. K tomu poukázaly na relevantní rozhodovací praxi správních soudů a konstatovaly, že dopad uložené sankce lze zmírnit žádostí o splátkový kalendář.

42. Soud tak nemohl přisvědčit žalobci v jeho námitce, že správní orgány odůvodnily výši pokuty pouze obecným konstatováním a že není patrné, na základě jakého mechanismu k pokutě dospěly. V podrobnostech pak na tomto místě odkazuje na odůvodnění výše uložené sankce správními orgány. Pro pořádek ovšem soud v tomto směru dodává, že pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentoval též uložením pokuty u spodní hranice zákonné sazby [ve výši pouhého 5,5 % zákonné sazby podle § 16 odst. 4 písm. b) zákon o cenách], zřejmě omylem se zde opřel o nesprávné zákonné ustanovení, a tedy i nesprávnou horní hranici pokuty ve výši 1 000 000 Kč. Z výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je totiž zřejmé, že pokuta byla žalobci uložena podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, podle něhož činí horní hranice pokuty

10 000 000 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce reálně nezískal žádný majetkový prospěch, je totiž právě toto zákonné ustanovení relevantní pro uložení pokuty v nynější věci. Soud ovšem považuje za potřebné zároveň zdůraznit, že tento omyl žalovaného nemohl mít z pohledu žalobce vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nesprávné užití zákonné sazby podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách bylo pro žalobce „příznivější“. Jinými slovy řečeno, kdyby žalovaný uvažoval správnou zákonnou sazbu pokuty podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, nahlížel by na případ žalobce přísněji a tím spíše by ke snížení pokuty nepřistoupil (výše pokuty totiž v takovém případě tvoří jen 0,55 % horní hranice zákonné sazby).

43. Poukazoval-li dále žalobce na to, že v jeho případě jde o první jemu uloženou sankci za pochybení v oblasti taxislužby, soud již toliko stručně připomíná, že toto neopomněly správní orgány v rámci diskrece o výši pokuty posoudit jako polehčující okolnost; žalobcem k důkazu navrhovaný výpis z živnostenského rejstříku tak v tomto ohledu nemohl nic nového přinést, když dosavadní provozování taxislužby bez pochybení správní orgány nijak nezpochybňovaly. Jako zcela nepřipadné pak soud hodnotí též paušálně pojaté tvrzení žalobce poukazující na to, že za jiná pochybení (jako řízení pod vlivem návykové látky nebo porušení ustanovení o prodeji v obchodě) jsou ukládány mnohem nižší pokuty. Tato skutečnost totiž o přiměřenosti pokuty uložené v nyní projednávané věci ničeho nevypovídá. Žalobcem uvedené příklady se týkají porušení právních předpisů na odlišných úsecích veřejné správy, čemuž také nepochybně odpovídají různé zákonné hranice pokut. Žalobce navíc neuvedl jediný konkrétní případ tvrzených nižších pokut.
44. K námitce nepřiměřenosti uložené sankce optikou likvidačního charakteru uložené pokuty soud podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše

pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, a rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39). V rozsudku ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33, pak uvedené Nejvyšší správní soud zdůraznil i v případě pokuty ukládané za obdobné porušení cenových předpisů jako v nynější věci.

45. Z těchto závěrů dle přesvědčení soudu zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci), se zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházet pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce skutečně přesvědčen, že pokuta byl uložena v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení neuváděl a nutno říci, že v tomto směru ničeho netvrdil a nedokládal ani v žalobě. Za tohoto stavu tak nelze správním orgánům vytýkat, že ke konkrétním osobním a majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly.
46. Z pohledu soudu se jeví jako zcela případný i odkaz správních orgánů na rozsudek Nejvyššího správního soudu 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66, neboť v něm byla posuzována situace ve všech podstatných okolnostech totožná s nyní projednávanou věcí: žalobci, fyzické osobě provozující taxislužbu, byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za správní delikt související s jeho podnikáním; Nejvyšší správní soud v daném rozsudku shledal, že sankce uložena ve výši 70 000 Kč z obecného hlediska nemůže mít pro dopravce likvidační dopady. Tyto závěry jsou nepochybně

obecné platné i v případě žalobce, kterému byla pokuta ve výši 55 000 Kč stanovena při samé dolní hranici zákonného rozpětí (ve výši odpovídající 0,55 % z možných 10 000 000 Kč). Již z tohoto pohledu nelze tvrdit, že by uložena pokuta byla nepřiměřená či likvidační, dle soudu naopak předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Soud v tomto směru také zdůrazňuje, že korektiv zákazu ukládání sankcí v likvidační výši nelze vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za porušení jejich právních povinností.

47. Důvodnou soud konečně neshledal ani námitku poukazující na rozpor výše uložené pokuty s § 2 odst. 4 správního řádu a na to, že žalovaný obvykle ukládá pokutu při prvním pochybení ve výši 100násobku majetkového prospěchu. V této souvislosti soud předně poukazuje na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny

a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119, ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 - 33 či ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016 - 156). V nyní projednávané věci má soud za to, že uložená pokuta ve výši 55 000 Kč takovýto výjimečný excés již z podstaty věci nepředstavuje, zvláště pokud uložená pokuta dosahovala výše jen 0,55 % horní hranice zákonné sazby.

48. Žalobce navíc neoznačil žádné konkrétní případy, v nichž by byla dopravci za obdobné jednání a při obdobných skutkových okolnostech skutečně uložena výrazně nižší pokuta. Poukaz na rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 Af 21/2014 - 52 přitom skutkovým okolnostem projednávaného případu neodpovídá, neboť v nynější věci žalobci žádný majetkový prospěch nevznikl [žalobce je pokutován za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách] a ve věci tak nelze bez dalšího uvažovat o pravidle 100násobku majetkového prospěchu, který zdejší soud v odkazovaném rozsudku vztahoval na případy, kdy dopravci majetkový prospěch vznikl [kdy šlo o správní delikty podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách]. Nehledě na to, že uložená pokuta ve výši 55 000 Kč se 100násobku potenciálního majetkového prospěchu žalobce, jenž by v případě zaplacení původně požadované částky dosáhl výše 390 Kč, nijak excesivně nevymyká. Již jen na okraj pak lze poukázat i na další případy pokut uložených za porušení cenových předpisů při provozu taxislužby, které byly řešeny v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu citovaných např. v bodě 25 tohoto rozsudku a ve kterých byly ukládány pokuty v obdobné výši, jako je tomu v nynější věci.
49. Soud proto s ohledem na výše uvedené závěry konstatuje, že pokuta ve výši 55 000 Kč byla uložena v souladu se zákonem, přičemž tato pokuta naplňovala svůj účel jak z pohledu citelnosti pro žalobce, tak z hlediska individuální i generální prevence. Zároveň soud neshledal jakékoliv právně významné důvody, aby byla takto uložená pokuta dále snižována s využitím moderačního práva podle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť tato nebyla uložena v nepřiměřené výši. Správní orgány podle jeho názoru při určení konkrétní výše sankce nijak nevybočily z mezí vytyčených zákonem, ani správní uvážení nezneužily, a soud neshledal ani žádné jiné nedostatky v jejich rozhodování. Soud s poukazem na výše popsání judikatorní východiska připomíná, že soudní řád správní umožňuje správnímu soudu výši uložené sankce moderovat výhradně v případě, kdy je správním orgánem uložena sankce zjevně nepřiměřená. O takový případ se však podle soudu v nyní posuzované věci nejednalo. Sám žalobce ostatně netvrdil žádnou konkrétní okolnost, která by o zjevné nepřiměřenosti výše uložené sankce svědčila.

VI. Závěr a náklady řízení

50. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tak Městský soud v Praze uzavírá, že žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž neshledal důvody ani pro moderaci výše uložené sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku

řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu